

VAN DIEPE GRONDEN ☒

BOB, ALS IK AAN JOÛ DENK, DAN KOMT er vreugde in mijn hart. Want dan denk ik aan een echte, zuivere jongensziel. Dan wéét ik, dat er „gekenden des Heeren” zijn, jonge zielen, die de dingen van het eeuwige leven aangrijpen met alle kracht. Dan wéét ik, dat er voor het jonge kind geen „vragen” zijn nog.

Die bewaart God tot later.

Hij laat de jeugd, de jonge jeugd, *genieten*, óók van het oprechte kinderlijke gelooven en vertrouwen, dat inderdaad geen grenzen kent, dat voor *niets* staat, dat een geloof kent, dat *bergen* verzet.

Bob was een gezonde, frissche jongen, toen ik kennis met hem maakte.

Zijn oogen waren van een warm-blauw. Van het blauw onzer Hollandsche vóór-zomerluchten, als er een blij ontwaken in de natuur is en alles juicht van leven en gloed.

Als je in die oogen keek, dan was er alleen diep-ernstige levensvreugde in te lezen. Je kon je afvragen, óf je niet liever wat anders er ook bij had gezien: iets van den vogeljoel in lentetijd, iets van de guitige zonnenteling tusschen het teere berkenloover.

Maar de diepe vreugde wás er.

En dan was er ook dat andere, dat je ontroerde, diep ontroerde: dat wonder groote *vertrouwen*, waarmee hij je aanstaarde. Je voelde: dat kind *verwacht* wat van me. Dat sprak uit heel zijn optreden. Zooals uit heel dat optreden óók sprak het groote *vertrouwen*, dat hij koesterde.

Zulke kinderen vragen véél van je.

En als je ze teleurstelt

Zoo staan tal van kinderzielen elken dag open. Zooals de bloem open staat, en wacht op de stralen der glanzende zon, opdat die haar in *al* haar heerlijkheid zal doen pralen, zóó staan die kinderzielen open en wachten ze op de warmte en het licht, dat van óns moet afstralen. En als *wij*, niet alleen en niet allereerst *wij onderwijzers*, maar vooral *wij ouders*, geen warmte en geen licht hebben, en die open harten wachten maar en er komt niets, en die oogen vragen maar, en ze krijgen geen antwoord, dan sluiten ze zich, teleurgesteld, en ze gaan vervreemden van het leven, en ze worden de moeilijke, de gesloten naturen, die niet meer te benaderen zijn.

Zoo verschrompelen de teerste rozen het eerst, wanneer ze de zonnearmte moeten missen, en blootgesteld zijn aan de koele stormen, die haar de teere schoonheid der jeugd ontnemen, en ze oud en verdord en verschrompeld doen zijn vóór haar tijd.

Als ik zulke naturen ontmoet, dan vraag ik me wel eens af: hoè was die in zijn jeugd? Welke invloeden hebben op die ziel gewerkt, om haar te brengen in de zelf gewilde, en toch zoo pijnlijk-gevoelde, eenzame opsluiting, waarin ze verkeert?

En dan kun je op je voelen drukken een gevoel van ernstige verantwoordelijkheid, dat je klein maakt, en je doet vragen: Heere, geef me véél van *Uw* zonneshijn in mijn hart, opdat er van *dat* licht kan afstralen op *Uw* kinderen rondom mij! ☒

Bob dan was zoo'n teere, fijnbesnaarde ziel, met veel verwachting van de menschen, en veel vertrouwen op de menschen. ☒

☒ En vooral: veel vertrouwen op God. ☒

In hem heb ik gezien, wat ingeboren Godsvrucht was. En sterker dan bij andere kinderen zag je in zijn zieleleven de ontkieming van het semen religionis. ¹⁾

De eerste openbaring daarvan was eigenaardig.

Bobs moeder was uit een Christelijk gezin; maar, hoezeer burgerlijk braaf levend, was er geen levend geloof overgebleven, geen uiterlijk Christelijk leven zelfs. Haar man stond onverschillig tegenover de geestelijke dingen, al liet hij *haar* vrij. Maar het was een vrijheid, die doodt.

Ze leefden zoo samen en „genoten” als brave burgers het leven.

Bob kwam en hij werd de lieveling zijner ouders.

Hij ontwikkelde zich flink, werd een gezonde, stevige jongen. Misschien wat minder druk en bewegelijk dan vaak kleintjes van zijn leeftijd zijn. Maar overigens een volmaakt normaal kind.

Zijn kleutertaaltje — 't was een genot, om het te hooren. Zijn „waaroms” waren zonder eind. En moeder nam de gewoonte aan, op die vragen zooveel mogelijk een *goed* antwoord te geven.

Ik weet wel, dat het niet altijd mogelijk is, om kindervragen afdoend te beantwoorden. Doch ik weet ook, dat het verkeerd is, de kinderen altijd maar weer af te schepen met een antwoord, dat ze niet bevredigt. Of, wat nog erger is, ze een geprikkeld antwoord te geven, of ze af te snauwen, omdat hun gevraag ons hindert. Zeker, ze moeten ook leeren, dat er een tijd van vragen is en een tijd van zwijgen. Maar als ze nu boordevol zijn van het vraagstuk, dat ze bezig houdt, als de spanning zóó groot is, dat ze het niet inhouden *kunnen*, dan moeten de ouders er even den tijd voor nemen. Als de kinderen maar weten, dat er een oogenblik komt, waarop vader en moeder „den tijd hebben,” dan willen ze nog wel wachten. Doch in hoeveel gezinnen is er tijd voor alles, behalve voor de kinderen!

Bobs moeder *nam* er den tijd af. En het heeft haar nooit gespeten. Want haar jongen bleef met zijn vragen bij moeder komen. En dikwijls *zochten* ze, toen hij ouder werd, samen een antwoord.

Een der schrijnendste dingen voor het ouderhart is wel, dat het zoo moeilijk wordt, toegang te krijgen tot het zieleleven der opgroeiende kinderen.

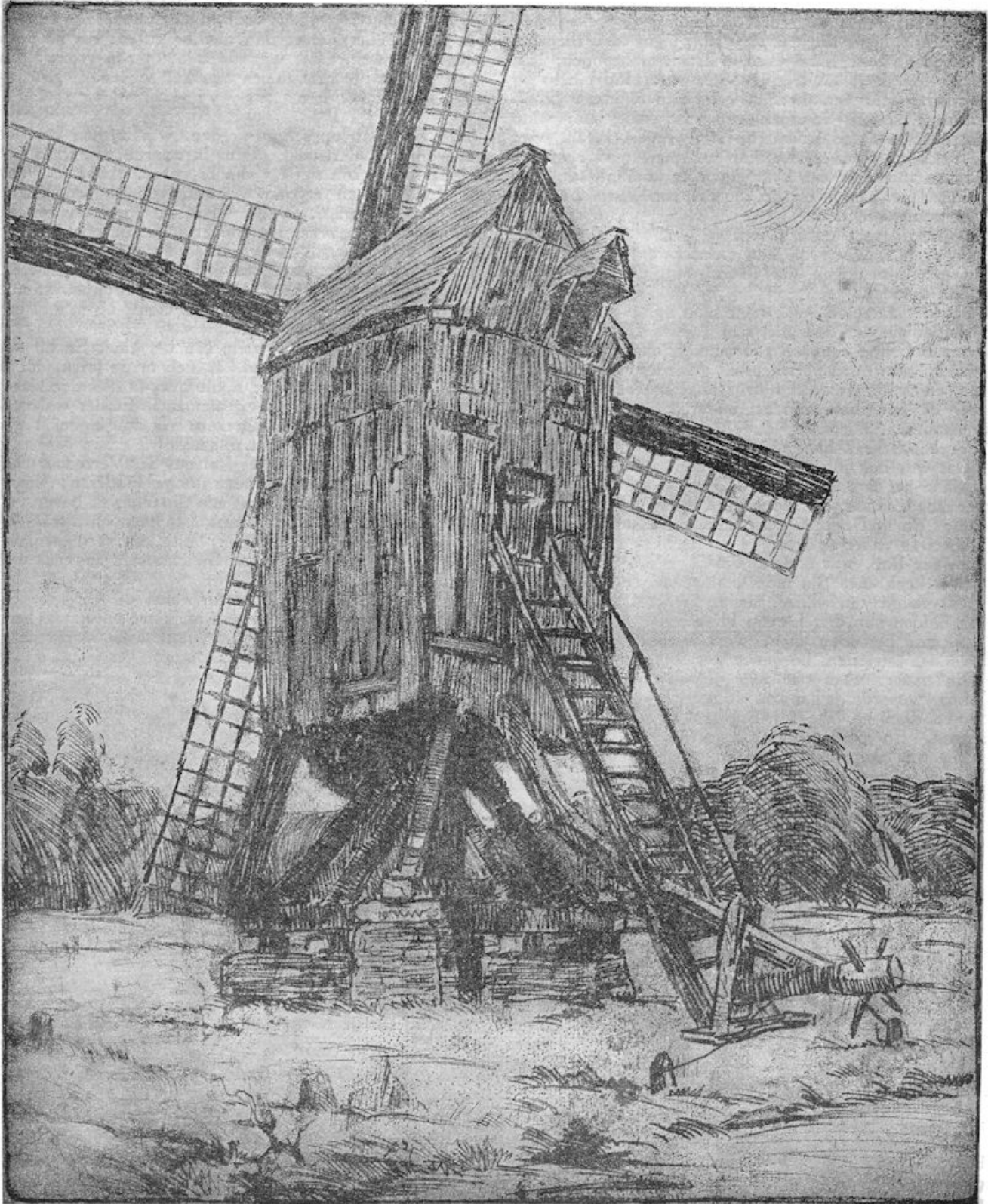
Komt het er niet dikwijls vandaan, dat de ouders zelf al vroeg zijn begonnen, het muurtje op te trekken tusschen eigen zieleleven en dat van hun kind? Hebben ze niet dikwijls de teere spruiten van ontluikende kinderliefde onder een killen adem verstoord?

Daar was bij Bob geen sprake van. Zooals hij later met zijn vertrouwen tot ons kwam, zoo was hij altijd ermee tot zijn ouders gegaan, tot moeder vooral, en hij was er niet beschaamd. Ligt misschien juist daarin een verklaring van het feit, dat hij de wereld met vol vertrouwen tegemoet trad? ☒

Bij het opgroeien van haar kind kwamen bij de moeder herinneringen aan eigen prille jeugd naar boven. Ze zag zich weer in den kring van het ouderlijk huis; ze zag de gemeenschappelijke tafel; ze herinnerde zich het tafelgebedje. Met geen andere bedoeling, dan om bij haar eerstvolgend „thuis” logeeren grootmoeder te verrassen, leerde ze het haar kleinen Bob.

Al dadelijk viel het haar op, met hoe grooten eerbied Bob de woorden nasprak, die hij voor het eerst uit haar mond hoorde. En, zoo klein als hij was, het vragen begon alweer.

¹⁾ Zaad van den godsdienst. ☒

Naar een crayon-teekening van Willem Witjen

Oude molen te Vorden

☒ „Wie is de Lieve Heer, moeder? Waar woont Hij? Kan ik Hem zien?”

Daar zat moeder er voor. Nu moest ze wel spreken over de dingen, die ze zoo lang naar den diepsten achtergrond van haar leven had teruggedrongen. En toch — ze deed het met graagte. Het zaad mocht bij haar schijnbaar verstikt zijn, er waren blijkbaar groei-krachtige korrels overgebleven. En mèt haar kind pratende, en antwoordend op *zijn* vragen, kwam ze er toe, zichzelf weer rekenschap te gaan geven van de eeuwige dingen; van haar eigen verhouding tot „den Lieven Heer” en haar Bob, die zich zoo gaarne overgaf.

Ze zaten aan tafel.

Bob zegde zijn gebedje op.

„Nou jij,” vroeg hij aan moeder, en hij keek haar aan met zijn oogen vol vertrouwen, die geen tegen-spraak duldden.

Moeder aarzelde, keek haar man aan.

„Moet moeder óók niet den Lieven Heer danken?” vroeg Bob nog eens op een manier, dat hij geen ont-kennend antwoord verwachtte. Moeder nam haar be-sluit, en voor het eerst tijdens haar huwelijk volgde ze weer de gewoonte van het ouderlijk huis, en vouwde de handen.

Verbaasd keek haar man op.

Dat was ook alles zóó ongewoon!

Maar het zou nog méér ongewoon worden. Want toen moeder klaar was, klonk Bobs gebiedend-noodigende stem: „En nou pappie ook, nietwaar moeder?”

Dit was vader *te* kras.

„Maar Bob, wat beduidt dat?”

Bob keek met zijn mooi-blauwe oogen vol ernstige levensvreugd zijn vader aan en zeide: „Pappie moet ook bidden aan den Lieven Heer!”

„Ik zou het doen, man,” voegde moeder er aan toe. „Je moet eens zien, hōe ernstig Bob het bedoelt!”

En vader, wien dat zéér duidelijk was geworden, gaf toe, vouwde de handen, sloot de oogen, en mompelde de woorden na, die hij Bob en moeder had hooren zeggen. En toen was Bob tevreden.

Hij was nog niet begonnen, doch toen ook vader klaar was, klonk zijn blij stemmetje: „En nou eten!”

Een heel gewoon geval van kinderdwingelandij?

Verschijnselen van een jongen, geëxalteerden kinder-geest, die eigenlijk slechts een terugslag gaf op wat in moeders eigen ziel was omgegaan?

Indien het hierbij gebleven was, dan zou een be-vestigend antwoord op die vraag mogelijk zijn.

Doch het bleëf er niet bij.

Het gestrooide zaad, nietig en klein, had een wel-toebereiden akker gevonden. En het groeide.

En nu was het een genot om te zien, hoe die groei ook bij de ouders werkte.

Moeder greep weer naar haar Bijbel. Ze las er in, en ze vertelde de verhalen uit het oude boek weer aan haar kind. En beiden ontvingen er een zegen van. Voor Bob *leefden* die verhalen. Hij zag de dingen uit de Schrift voor zijn oogen gebeuren. Hij *doorleefde* ze ook, soms misschien wat al te sterk.

Vader stond eerst wat vreemd tegenover al dit ge-beuren. Maar hij had immers steeds zijn vrouw vrij-gelaten? Vrijgelaten toen ze schijnbaar gebroken had met haar verleden — hij liet haar ook vrij, nu ze den afgebroken draad weer opvatte.

Maar daar bleef het niet bij.

Want Bob moest hem deelgenoot maken van al de schoone verhalen, die hij hoorde, en op *zijn* manier

vertelde hij na, wat moeder had voorverteld, en dat altijd in diepen eerbied en met grooten ernst.

Hij bracht zijn vader vaak in 't nauw met zijn vragen. En vader liet het er dan niet bij zitten, als hij geen antwoord wist, maar wendde zich tot zijn vrouw. En zoo gingen die *drie* samen aan het zoeken. ☒

* * *

Toen we Bob op school kregen, was hij een kind uit een oprecht Christelijk gezin. Ik hoorde natuurlijk niet alles, wat ik nu vertel, van te voren, of ineens. *Als* ik het alles van te voren of ineens zou gehoord hebben, ik zou er eerlijk gezegd sceptisch tegenover gestaan hebben; allicht zeker *vertoon* er achter gezocht hebben. Want er is een zekere schuchterheid, die moet beletten maar zoo dadelijk het intiemste zieleleven te ontsluiëren.

Slechts langzaam-aan, druppel voor druppel, hoorde je deze dingen. En nooit of er moest op school een aanleiding toe geweest zijn.

Bob was, ook om te zien, een lief kind. En hij was een echt *gehoorzaam* kind. Ik heb in de jaren, dat ik hem op de school kende, nooit over hem eenige klacht vernomen, wat zijn gedrag aangaat. Eerder wel eens den wensch hooren uitspreken: Ik zou eigenlijk wel willen, dat Bob eens wat uithaalde!

Niet, alsof men hem niet vertrouwde. Verre van daar.

Er zijn, ook reeds onder jonge kinderen, mooi-doeners; ze trachten zich een houding te geven, en verstaan uitnemend de kunst van te doen alsof. Ze kunnen zich aanstellen als de beste, en verdienen den naam, dien Dr. van Gheel Gildemeester ze eens gaf: kleine comedianten.

Bij Bob was daarvan geen sprake.

Het was, van den aanvang af, klare natuur bij hem. En waar we beginnen met de kinderen te *vertrouwen*, daar kan verwacht worden en wordt verwacht, dat ze zich geven zooals ze zijn.

Bij de Bijbelles was hij één en al aandacht en ge-hoor. Hier, als thuis, dronk hij de verhalen in. Hij was onder den indruk.

Eerst gaf de school éven een stoot.

Niet bij hem, maar bij zijn moeder.

Ze hadden zoo nauw samen geleefd, die twee. Ook toen een zusje en later nog een broertje plaats waren komen vragen in het huis en in het hart van de ouders. Bob hield dolveel van allebei. In zus had hij al een dankbaar object gevonden tot het toepassen van wat hij in huis en school leerde. Ze moest met hem schooltje spelen, en dan vertelde *hij* Bijbelsche geschiedenis. En dan was hij er in, en dan, als vader thuis was, moest die óók meedoen. ☒

Bob was een gezonde jongen.

Hij speelde op het schoolplein mee met de andere jongens als de beste. Maar als er wat gebeurde, dat niet door den beugel kon, als er een ruw woord viel, of er kwam een plan, om te doen wat ze allemaal wisten, dat verboden was, dan liet hij zich gelden. En het gevolg was niet, dat zijn kameraadjes hem links lieten liggen. Hij *had* zijn plaats en hij *behield* die. Want ze wisten, dat Bob niet klikte, niet aanbracht. Hij sprak de waarheid en zou niet makkelijk bewust liegen.

Dat waarheidspreken was een héél groote last voor zijn omgeving, vooral voor zijn moeder.

Er waren nieuwe bureu komen wonen en moeder had zich al meermalen laten ontvallen, dat het geen menschen waren om mee om te gaan. Bob vroeg: Waarom niet? En toen had moeder gezegd, dat me-

vrouw zooveel uitging, en dat het heelemaal geen menschen waren, die God vreesden.

Dat was een uiterst gevoelig punt voor Bob.

Hij had de gewoonte aan verschillende menschen te vragen, of ze Christenen waren. En één keer, toen het over grootvader liep, had hij de vraag zóó ingekleed: niet maar dat ze naar de kerk gaan, maar écht, dat ze den Heere Jezus liefhebben?

Daarom kon hij zoo écht begrijpen, dat moeder geen lust had met de nieuwe bureu in nauwer aanraking te komen. Want hij had voor zichzelf al uitgemaakt, dat ze niet ééns Christenen waren, die naar de kerk gingen.

Nu wil het, dat mevrouw boven op bezoek komt.

Bob is met zus aan het spelen, met pop en blokken en trein. Schijnbaar is hij verdiept in zijn spel, als hij ineens moeder hoort zeggen: „Best mevrouw, dan komen mijn man en ik graag eens bij u op bezoek.”

Hij laat zijn trein staan, en loopt de andere kamer binnen, waar moeder en haar bezoeker zitten.

Hij vliegt moeder om den hals, en fluistert haar in: „En u had gezegd, dat het geen menschen waren om mee om te gaan. En nou zegt u, dat u graag komt. Dan jukt u. En dat mag niet van den Heere.”

Ik heb niet gehoord, hoe moeder zich uit de moeilijkheid gered heeft. Ik weet alleen, dat ze even beschaamd was. Nu werd ze op een — o zoo alledaagsche! — overtreding opmerkzaam gemaakt door haar eigen kind!

Of hij de juffrouw op school ook naging! Al durfde hij *die* de dingen niet zoo zeggen. Hij deed zijn best. Maar hij had werkelijk trage buien. Dan was er maar moeilijk genoeg werk uit zijn handen te krijgen.

Voor al in rekenen muntte hij niet uit. Daar kon hij slechts nauwelijks mee. En dat wist hij.

Juffrouw moedigde hem aan, en trachtte voor dit werk zijn zelfvertrouwen te sterken. Ook als er nogal fouten waren, streek ze hem wel eens over het hoofd, en zei: „Goed gewerkt, Bob! Maar het *kan* nog beter!”

„Moeder!” zei hij dan thuis, „en nou zegt de juffrouw, dat ik goed gewerkt heb, en het is geeneens waar!”

Soms kwam hij met wat anders thuis.

„Moeder, eerst kende ik de sommen niet, maar toen heb ik gebeden, en toen kende ik ze ineens.”

Ze waren allemaal goed geweest dien middag. ☞

Kom me nu niet met redeneeringen aan boord.

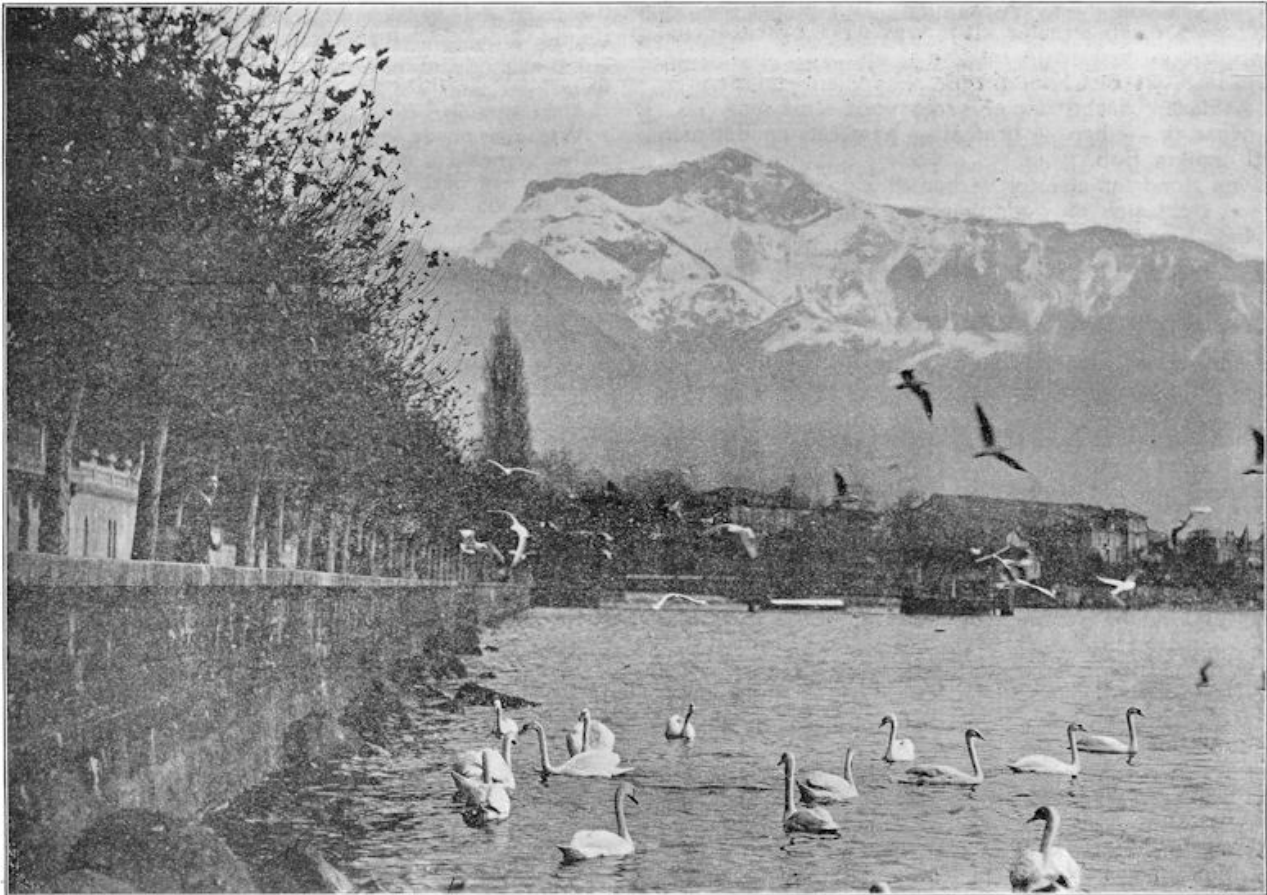
Zeg nu niet: door dat bidden heeft hij *al* zijn krachten op zijn werk geconcentreerd. En toen ging het goed. Toen heeft hij zijn natuurlijke traagheid voor de intellectuele dingen overwonnen.

Laat Bob en mij het eenvoudige geloof, dat het gebed, ook van een kind, veel, héél veel vermag!

Bob werd grooter, en hij kwam bij een onderwijzer, die hem niet vatte. Die, in verklaarbaren en op zichzelf waardeerbaren ijver, hem wat ging opjagen.

Wat had Bob daar een verdriet van, en hoe kon het hem hinderen, dat meneer hem niet goed begreep, hem voor een kleinen aansteller hield. Natuurlijk ging Bob zich voor hem sluiten. Hij werd moeilijker na te gaan, en verloor van zijn kostelijke naïeviteit.

Thuis bleef hij lang dezelfde, doch op den duur begonnen er ook dáár symptomen van verandering te komen, die de moeder deden besluiten, met „meneer”

Het Meer van Genève

te gaan spreken. Te meer, omdat deze de kleine kracht van Bob onwillekeurig ging verlammen door de herhaalde verzekering, dat hij wel zou blijven zitten.

Zoo'n bedreiging, mits spaarzaamlijk gebruikt, kan heilzaam werken. Maar zooals de te vaak herhaalde prikkel dikwijls het tegendeel bewerkt van datgene, dat bereikt moest worden, zoo ging het ook nu. In plaats dat die verzekering Bob prikkelde, bracht ze hem langzaam maar zeker in een toestand van gelaten afwachting. Hij speelde nooit meer schooltje, voelde geen behoefte den meester, waar hij niet van hield, te imiteeren. Het scheen, dat zelfs de Bijbelles haar invloed ging missen.

We hebben toen eens ernstig gepraat.

Ook de vraag onder de oogen gezien, of er ten slotte geen ziekelijke overgevoeligheid voor geestelijke dingen was. We hebben moeder op de gevaren van overdrijving gewezen. Maar niet dan met de uiterste voorzichtigheid. En we kregen géén anderen indruk, dan dat we hier met een uiterst teere ziel te doen hadden. Met een vaas van het teuerste en fijnste albast, die geen stoot kan verdragen.

En met Bob bespraken we ernstig, of hij, die zoo graag den Heere liefhad, niet beter zijn best kon doen!

Er kwam gelukkig genoeg opleving, om hem te „verhoogen,” waardoor hij meteen kwam onder de leiding van iemand van fijner aanvoelen en teerder gemoed, die hem weer vatte, en wist te leiden.

Eén keer was hij bij zijn vorigen onderwijzer brutaal. „Bob, je werk moet af, en anders schrijf ik je op!” had meester gezegd. Bob, die geen kans meer zag, om klaar te komen, had, vrij logisch, daarop geantwoord: „Schrijf me dan maar op!”

Nog vóór zijn meester klaar was met „opschrijven,” zat Bob onbedaarlijk te snikken.

„Ja Bob, wie niet hooren wil moet voelen,” zei meester, die natuurlijk dacht, dat er vrees voor straf was.

„Maar ik — ben — brutaal — geweest, en dat mag niet!” snikte Bob.

Even stond zijn meester verbaasd. Zoo'n jong! Welke jongen trekt zich nu daar wat van aan!

Maar toch heeft meneer er wat door geleerd.

En nu gaat alles weer goed met Bob. Nu heeft hij weer iemand gevonden die hem trêft, en wien hij met zijn volle vertrouwen tegemoet komt.

En nu, Bob, jongen, nu ga jij met je teere ziel, met je liefde tot den Heer, met je waarheidszin, de wereld in. Die zal je zeker wonden.

De menschen zullen je van aanstellerij beschuldigen.

Ze zullen aan het gehalte van je liefde tot God twijfelen.

De verzengende wind van den spot zal om je heen gaan.

Ben je sterk genoeg jongen, om dat te dragen?

Maar er zijn diepe gronden onder stille wateren.

Want je behoort tot de stille wateren.

En tot de diepe gronden zal de wereld niet vermogen door te dringen. Ze mag de oppervlakte doen rimpelen, doen golven zelfs, diep in je ligt zoo'n heerlijke rust.

Want ik geloof, dat je een „van God gekende” bent.

En ik ben blij, dat ik je heb leeren kennen, en mee, voor een gering deel wellicht, heb mogen helpen om jouw leven te leiden.

Jij vertrouwt me, jongen, en je doet me goed, als je den blik van je voorzomer-blauwe oogen op me richt.

Ik vertrouw jou. Ik geloof je, en — ik geloof voor je.

Want God laat niet varen het werk Zijner handen.

Ook niet het werk, dat Hij in een kinderziel begon.

☒

J. L.

KANTTEKENINGEN OP DINGEN DIE GEBEUREN

☒
☒

Als ik wilde, zou ik een heeleboel akelige dingen kunnen vertellen. Je leest niet voor niemandal de lectuur van onzen dag — en er is vandaag weer heel wat onder mijn oogen gekomen.

Van verlaten kinderen las ik, van den toestand der vrijgemaakte vrouw in sommige landen, van de engelachtige zuster, die in Amsterdam werkt onder de menschen, door verschrikkelijke ziekten aangetast, van den noodkreet van mevrouw Von Zilling over de problemen der hedendaagsche Duitse vrouwenwereld.

Maar ik heb vanavond alle akeligheden afgeschud. — 't Is me net, alsof ik maar één ding meer weet. Een stukje zonneland, dat ik betreden heb, komt me niet meer uit de gedachten.

't Was een klein Fransch weekblaadje van 27 Mei: „Le Christianisme,” waar het in stond. Het vertelt van twaalf meisjes. Ze wonen in een heel oud huis in la rue Lhomond en ze gaan nog dezen zomer naar het hartje van Afrika.

In een groote zaal, die op de „cour” uitkomt, staan de twaalf smalle bedden.

In de studiezaal leeren ze haar lessen, op den grond zittend, de beenen gekruist, om vast te wennen aan de gewoonten van haar toekomstige patiënten.

Ze leven sober en pijnlijk eenvoudig. De overgang van thuis naar het veld van haar arbeid mag niet te groot zijn. Maar de gezichten stralen en de stemmen zijn vroolijk en in haar houding is niets gewelds of onnatuurlijks.

Ze zullen later de moeders en kinderen verzorgen in de Muzelmaansche dorpen in de buurt van de Sahara. Ze hebben geen opdracht om te spreken of te doceeren, ze zullen zijn de meisjes van de daad. Haar geloof zal haar geheim zijn.

Ze zullen geduldig zijn en zachtmoedig, ze zullen misschien veel te verdragen hebben, en ook het woord „lijden” spellen en niet altijd zal haar arbeid den glans hebben, dien het werk bezit voor wie het begint.

Maar ze zullen weten, dat er te redden en te helpen valt.

Wie zijn ze, de verpleegstertjes, die spoedig naar M'zab zullen vertrekken, in het hartje van Afrika?

Er is een heel bijzonder man geweest in Frankrijk, Père de Foucauld, een gewezen officier, een vicomte, een man van hoogen rang, die na zijn bekeering zending is geworden in Noord-Afrika. Hij heeft daar onder de inboorlingen gewerkt met groote liefde.

Een kogel van een woestijnzwerfer vernielde zijn hoofd. Toen is het gebeurd, dat twaalf meisjes zich hebben aangemeld, om opgeleid te worden tot verpleegster en te vertrekken naar het land van Père de Foucauld.

En zoo gaan ze dan onder leiding van Mademoiselle Garde. Een medewerker van de „Temps” schreef dat alle Franschen in gedachten eerbiedig deze vrouwen salueeren, omdat zij hun een les geven van moed en toewijding, eigenschappen die in onze tijden vaak zoek zijn.

Maar, nietwaar? niet alleen aan Fransche menschen hebben deze bijzondere vrouwen iets te zeggen. Ik geloof dat het velen zal gaan als mij, en je zoo echt stil van binnen wordt en zoo heel eerbiedig gestemd, omdat je even iets — heel kostbaars en bijzonders hebt mogen aanschouwen.

We zijn zoo bezig met vele, vele zaken, en ten slotte zijn er zoo weinig dingen, waar het op aankomt, . . . , zoo weinig. —

't Gaat om een mensch zijn levenshouding, en wij, dwazen die we zijn, denken dat positie, bezit, uiterlijk, gezondheid van zooveel belang zijn.

En eenmaal zouden we alles wat we bezaten, wel willen geven voor die paar kostbare woorden: „Gaaf in, gij gezegenden des Heeren.” —

God geve ons allen iets van den geheiligden geest van die jonge vrouwen, iets van haar bezieling en iets van haar levensmoed.

A. V. H — S.

☒

☒

☒

☒